

løse det end ofre op imod 1 mia. kr. på det her foretagende?

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Til hr. Nødgaard: Det er et fattigt samfund, der ikke behandler de udsatte grupper godt. Det er ikke et velfærdssamfund, hvis de sindslidende og andre udsatte grupper har det så ringe, som nogle af dem har det i det danske samfund. Men det er altså også et fattigt samfund, der ikke sikrer sig, at det har en kultur, husker sin historie og husker sin baggrund.

Et samfund uden baggrund bliver et bange samfund, det bliver et samfund med isolation, det bliver et samfund med frygt, det bliver et samfund uden menneskeligt fællesskab. Vi nægter at acceptere, at man er nødt til at fjerne den kulturpolitik, der er bærende for dette fællesskab, fordi man er nødt til at bruge pengene til noget andet. Vi har råd til begge dele.

Som hr. Nødgaard hørte mig sige lige før, er de sindslidendes problem ikke i første række et økonomiproblem, de sindslidendes problem er et strukturproblem. Hvis man tog de penge, der i stat, amt og kommune bliver afsat til de sindslidende, lagde dem i én kasse og udnyttede dem effektivt, så var der stort set penge nok.

Men kassetænkning mellem amt, stat og kommune ødelægger det for disse mennesker. De bliver tabt i systemet. De udsatte grupper får det dårligt, fordi der også mellem kommunalpolitikere er kassetænkning.

Formanden:

Og så er det hr. Jørgen Estrup som ordfører.

Jørgen Estrup (RV):

Det har jo været et år i internationaliseringens tegn, og det har også præget debatten i dag. Alligevel vil jeg godt starte med noget ægte dansk, nemlig kunsten at være mindretalsregering.

Den kunst har mange år på bagen, men den nuværende regering, synes jeg, har haft visse evner til at rendyrke kunsten til det, man kunne kalde den danske model. Det er ikke en kunst, der består i at overleve som regering, men det er en kunst, som består i at realisere et regeringsgrundlag.

Regeringen har lavet en stribe forlig i det forløbne år, stort set med alle bogstavkombinationer: Pinsepakke med SF og Enhedslisten, finanslov med Venstre og De Konservative, CD

og Kristeligt Folkeparti, forlig om Det Kongelige Teater med De Konservative og CD, PET-forlig med Kristeligt Folkeparti, SF og Enhedslisten, elreform med alle bortset fra Dansk Folkeparti, CD og Enhedslisten og her til sidst forsvarsforlig med Venstre og De Konservative, CD og Kristeligt Folkeparti, og jeg kunne godt finde et par enkelte andre eksempler i årets løb.

Det er det, der i en lederartikel for nylig i Politiken blev kaldt en regering, som er i stand til at manøvrere og samtidig har bukserne på. Det er en regering, der får sin politik igennem. Det er ikke altid en populær politik, indimellem en politik, der giver hug i meningsmålingerne, men man får løst problemerne for det danske samfund. Hvad enten det er pinsepakken eller efterlønnen, det drejer sig om, så får man taget hul på nogle ting og får gjort noget ved det, der skal gøres noget ved, og indimellem høster man såmænd også noget ros internationalt, som man har gjort for pinsepakken i Europa-Kommisjonen. Skulle Gallup eller Vilstrup så være skuffede, ja, så kan man jo trøste sig med, at der er intet, der forældes hurtigere end meningsmålinger. Gallup har det som Linie 8, der kommer altid en til.

De mange forlig er ikke kun regeringens for-tjeneste. Jeg vil meget gerne benytte lejligheden til også at give en cadeau til en opposition, der i en lang række sammenhænge har arbejdet for det, man så smukt kalder det danske folkestyre, og hvor man må sige, at forudsætningen for, at det virker, er, at man prioriterer løsninger og resultater højere end politiske sololøb.

De fleste af partierne her i salen har levet op til idealet, og jeg skal såmænd ikke nævne navne, men jeg vil dog alligevel godt her indledningsvis sige, at der er en smule malurt at blande i bægget, og det er såmænd over Venstres rolle i denne proces, dog ikke her på det sidste; vi er meget glade for Venstres deltagelse i forsvarsforliget, det var et godt skib, vi i fællesskab fik sat i søen, for nu at bruge det udtryk.

Men der har været en række situationer, f.eks. på miljøområdet, hvor Venstre uden at blinke har stemt imod det ene miljøforslag efter det andet og ikke har villet bidrage til ordentlige forhold på miljøområdet. Vi mindes alle, hvordan Venstre var i stand til at forhindre et medieforlig, som der ellers var meget, meget bred enighed om, og indimellem har vi såmænd også savnet Venstre, når det gjaldt om at bakke op om udenrigspolitikken.